

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 333/2015-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Garom, Advokátska kancelária, Prievozská 2/B, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Senec, odboru kriminálnej polície, 1. oddelenia všeobecnej kriminality v konaní vedenom pod ČVS: ORP-533/OVK-SC-2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Senec, odboru kriminálnej polície, 1. oddelenia všeobecnej kriminality (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-533/OVK-SC-2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2.1 Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na podklade oznámenia bývalej manželky sťažovateľa bolo uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva pod ČVS: ORP-533/OVK-SC-2013 z 8. júla 2013 podľa § 199 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) začaté trestné stíhanie vo veci pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) z dôvodu podozrenia z týrania maloletého syna sťažovateľa [REDAKOVANÉ]. Z vyjadrenia sťažovateľa vyplýva, že „*Hoci [REDAKOVANÉ] podnet údajne podala na neznámu osobu páchatela, následne uviedla, že páchatelom je, resp. bol sťažovateľ, o čom informovala nielen OČTK, ale aj súd v návrhu na vydanie predbežného opatrenia zo dňa 01.08.2013. Napriek tomu, že nedošlo k vzneseniu obvinenia OČTK voči osobe sťažovateľa, ale voči neznámemu páchatelovi, bol mu z dôvodu začatia trestného konania uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 07.08.2013, č. k.: 38P/167/2013-16 predbežným opatrením zakázaný styk s jeho jediným synom [REDAKOVANÉ], ktorý návrh [REDAKOVANÉ] zdôvodnila týraním maloletého samotným sťažovateľom.*“. Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie akcentoval skutočnosť, že vyšetrovanie v predmetnej veci nie je dosiaľ skončené, a to pre nespôluprácu jeho bývalej manželky s orgánmi činnými v trestnom konaní, v dôsledku čoho sa do času podania ústavnej sťažnosti nepodarilo znalecky vyšetriť maloletého syna sťažovateľa [REDAKOVANÉ]. Vykonanie tohto dôkazného prostriedku je pre ďalší postup vo vyšetrovaní kľúčové.

2.2 V rámci svojej argumentácie sťažovateľ poukázal na to, že využil všetky dostupné prostriedky nápravy, ktorými bolo možné urgovať, resp. namietať pomalý postup vo vyšetrovaní, keď dôvodil, že „Nakoľko OČTK vo veci ďalej nekonal, ignoroval vzniknuté prietahy v čoho konečnom dôsledku súdy odmietali zrušiť z tohto dôvodu na opakované návrhy sťažovateľa predbežné opatrenie na zákaz styku, sťažovateľ sa dňa 27.01.2015 rozhodol podať sťažnosť na prietahy v trestnom konaní na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave III... a zároveň na Okresnú prokuratúru Bratislava III... Jeho sťažnosť bola zároveň zaslaná na vedomie Ministerstvu vnútra SR-odbor kontroly prezídia policajného zboru a Úřadu pro mezinárodně právní ochranu dětí v České republice. ORPZ BA III upovedomilo sťažovateľa o tom, že predmetná trestná vec bola dňa 17.09.2013 z vecnej a miestnej príslušnosti odovzdaná na realizáciu na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Senec... OP BA III odpovedala sťažovateľovi listom zo dňa 03.02.2015, kde okrem iného uviedla, že sťažnosť na prietahy a ním avizovaná nečinnosť vyšetrovateľa nie je dôvodná. Napriek tomu, že údajne zdĺhavosť je spôsobená predovšetkým charakterom objasňovaného zločinu a potrebou vykonania úkonov vyšetrovania s nevyhnutnosťou zabezpečiť potrebnú súčinnosť zo strany matky maloletého, ktorá však túto odmieta, OČTK nevykonal úkony potrebné k tomu, aby prietahy v konaní odstránil a riadne zabezpečil vykonanie znaleckého dokazovania a následne riadne ukončil objasňovanie údajne spáchaného skutku týrania blízkej a zverenej osoby.

K sťažnosti na prietahy v trestnom konaní sa vyjadrila aj Krajská prokurátora v Bratislave dňa 06.02.2015, ktorá skonštatovala, že o časti podnetu týkajúcej sa preskúmania postupu vyšetrovateľa a postupu dozorujúceho prokurátora sťažovateľa bude informovať prokurátor trestného oddelenia Krajskej prokuratúry Bratislava. Zvyšnú časť podnetu týkajúcu sa vstupových oprávnení prokurátora do súdnych konaní č. k.: 37P/280/2012 a č. k.: 45C/104/2011 vedených na Okresnom súde Bratislava III malo podľa uvedeného listu riešiť netrestné oddelenie Krajskej prokuratúry Bratislava. Napriek uvedenému však sťažovateľa žiaden z uvedených úsekov Krajskej prokuratúry o spôsobe vybavenia jeho sťažnosti už neskôr neinformoval.“.

3. Meritom argumentácie sťažovateľa je jeho právny názor, v zmysle ktorého *«Primeranosť dĺžky trestného konania je... pri rozhodovaní Európskeho súdu pre ľudské práva chápaná striktnejšie a prísnejšie ako v prípadoch občianskoprávneho konania. Článok 6 prikazuje rýchlosť súdneho konania, ale zároveň zakotvuje aj všeobecnejší princíp riadneho chodu spravodlivosti. Rozhodné obdobie sa začína v deň, keď bola osoba oficiálne obvinená z trestného činu. Pojem „obvinenie“ v článku 6 ods. 1 Dohovoru rovnako ako pojem „občianskoprávny spor“ má menej formálny obsah ako vo vnútroštátnom práve. „Obvinením“ je podľa Európskeho súdu pre ľudské práva aj „oficiálne oznámenie príslušného orgánu danej osobe, že údajne spáchala trestný čin“, ale v určitých prípadoch môže ísť aj o „iný akt, ktorý má takýto obsah a ktorý podstatne ovplyvňuje situáciu podozrivého“.* Takéto menej formálne chápanie obvinenia je odvodené z viacerých rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý prijal za určitých okolností za rozhodujúci pre začiatok plynutia rozhodného obdobia aj dátum, ktorým bolo začaté trestné vyšetrowanie, dátum, kedy bol vydaný príkaz na zatknutie, dátum zadržania alebo zatknutia obvineného, dátum oznámenia obvinenia, dátum, keď sa obvinený dozvedel o trestnom stíhaní, dátum, keď si obvinený zvolil obhajcu...

Sme toho názoru, že za začiatok rozhodného obdobia v sťažovateľovom prípade pre potreby posudzovania primeranosti dĺžky trestného konania treba pokladať dátum, kedy orgány činné v trestnom konaní začali preverovať oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, t. j. podnet na trestné stíhanie a obstarávať potrebné podklady a nevyhnutné vysvetlenia, t. j. dátum, kedy orgány činné v trestnom konaní začali s prešetrovaním predmetného trestného oznámenia ešte v predprípravnom štádiu trestného konania. Nakoľko matka maloletého tvrdila orgánom činným v trestnom konaní, ako i súdom v konaní o nariadenie predbežného opatrenia č. k.: 38P/167/2013, o rozvod manželstva účastníkov konania č. k.: 45C/104/2010 a tiež v konaní o úprave práv a povinností rodičov k mal. synovi na čas do rozvodu manželstva č. k.: 28P/280/2012, všetky vedené na Okresnom súde Bratislava III, že otec maloletého syna [REDACTED] psychicky ako i fyzicky týral, bol to preto práve on kto bol od počiatku vyšetrowania postavený do pozície hlavného podozrivého.

Vzhľadom na túto skutočnosť je sťažovateľ presvedčený, že napriek tomu, že nebolo voči nemu doposiaľ vznesené obvinenie pre trestný čin, zločin týrania blízkej a zverenej osoby, bol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva už v postavení „obvineného“, s čím sa spájali aj následky v jeho súkromnom, rodinnom živote, ktoré vyústili do súdneho zákazu styku sťažovateľa ako otca s jeho jediným synom, ktorá situácia trvá doposiaľ, a to napriek tomu, že nie je relevantný dôvod na to, aby predbežné opatrenie bolo v účinnosti už takmer dva roky, nakoľko žiadne týranie mal. syna nebolo nikdy preukázané.». Inými slovami, sťažovateľ akcentuje skutočnosť, že „Súdy odmietajú z dôvodu vedenia trestného stíhania zrušiť.. predbežné opatrenie. Oponujú tým, že doposiaľ nebolo riadne vyvrátené tvrdenie matky o tom, že sťažovateľ svojho syna skutočne týral. Hoci v danej veci bolo začaté trestné stíhanie voči neznámemu páchatelovi a sťažovateľ by tak mal v danom prípade zákonom stále chránený, OČTK, no najmä súdy porušujú princíp prezumpcie neviny, k sťažovateľovi sa správajú ako k osobe, ktorá sa dopustila týrania svojho syna, hoci voči nemu nikdy nebolo vznesené žiadne obvinenie a neexistuje jediný objektívny dôkaz o jeho vine. Sťažovateľovi je nepochybne závažným spôsobom zasahované do jeho práva na rodinný a súkromný život, najmä tým, že sa nemôže s vlastným synom stretávať už od 07.08.2013, t. j. 22 mesiacov.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]... na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa ustanovenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného riaditeľstva PZ v Senci, odbor kriminálnej polície, 1. oddelenie všeobecnej kriminality, v konaní vedenom pod sp. zn.: ČVS:ORP-533/OVK-SC-2013 porušené.

Okresnému riaditeľstvu PZ v Senci... v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS:ORP-533/OVK-SC-2013 sa prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... sa priznáva primerané finančné zadostučinenie, a to vo výške 15.000,- €..

Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Senci... je povinné uhradiť sťažovateľovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 355,73- €..“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Ústavný súd si pri výklade „práva na

prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

8. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (v primeranej lehote) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Ťažiskovým pojmom a komponentom práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je to, že jeho ochrana sa uplatňuje vo veci účastníka, v jeho záležitosti. Súčasne je ústavný súd toho názoru, že uplatnenie tohto základného práva je spojené len s takou vecou (záležitosťou) účastníka konania pred súdom alebo iným orgánom právnej ochrany, ktorej prerokovanie a rozhodnutie je zahrnuté do účelu procesného poriadku, ktorý upravuje postup orgánu verejnej moci pri prerokovaní veci účastníka, a teda domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine v záujme ochrany svojich základných práv (II. ÚS 4/96, II. ÚS 148/03, II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06). Inými slovami, z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že sťažovateľ musí namietať porušenie svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojitosti s trestným konaním v štádiu konania prípravného len vtedy, ak je v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu účastníkom (presnejšie stranou v trestnom konaní podľa § 10 ods. 11 Trestného poriadku) tohto konania (II. ÚS 3/05, II. ÚS 628/2014).

9. Ústavný súd už stabilne judikoval, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa v prípade konania pred orgánmi činnými v trestnom konaní chráni od okamihu vznesenia obvinenia konkrétnej osobe, keď sa dotknutá osoba stáva procesnou stranou v konaní buď ako obvinený, alebo poškodený (II. ÚS 41/98, II. ÚS 20/02, III. ÚS 77/09). Z konštantnej judikatúry ESLP taktiež vyplýva,

že v súvislosti s ochranou práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru primeraná lehota na rozhodnutie v trestnej veci začína plynúť od obvinenia, ku ktorému spravidla dochádza v prípravnom konaní (rozsudok ESLP vo veci Wemhoff c. Spolková republika Nemecko z 27. 6. 1968, séria A, č. 7, s. 26 - 27, bod 19).

10. V širších okolnostiach veci je vhodné poukázať aj na právny názor ústavného súdu vyjadrený napríklad v jeho ostatnom uznesení č. k. III. ÚS 121/2012-11 z 28. marca 2012, z ktorého vyplýva, že «V súvislosti s otázkou posudzovania zbytočných prieťahov vo veciach trestného obvinenia ústavný súd judikoval, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v trestnom konaní prípravnom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba stíhaná na základe uznesenia o vznesení obvinenia. Právna neistota sa týka toho, či orgán činný v prípravnom konaní navrhne podanie obžaloby alebo v závislosti od výsledkov dokazovania v prípravnom konaní navrhne iný spôsob konečného rozhodnutia, napríklad zastavenie trestného stíhania (III. ÚS 123/07, IV. ÚS 210/04, II. ÚS 325/06).

Doterajšia judikatúra ústavného súdu (napr. I. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06) týkajúca sa namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pokiaľ ho namieta osoba, ktorá tvrdí, že v dôsledku protiprávneho konania jej bola spôsobená škoda, sa ustálila v tom, že taká osoba sa v rámci trestného konania vo veci bez vznesenia obvinenia (konkrétnej osobe) nemôže domáhať vyslovenia porušenia označeného základného práva (napr. I. ÚS 212/07, II. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06). Až vznesenie obvinenia je tým momentom, ktorý dáva poškodenému v trestnom konaní možnosť uplatňovať si ochranu proti konkrétnemu možnému pôvodcovi svojho poškodenia, a teda z neho robí „vec“, na prerokovanie ktorej bez zbytočných prieťahov má nárok v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (aj v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru).».

11. Z obsahu argumentácie sťažovateľa je zrejmé, že orgán činný v trestnom konaní, ktorým bol vyšetrovateľ okresného riaditeľstva, rozhodol uznesením ČVS: ORP-533/OVK-SC-2013 z 8. júla 2013 o začatí trestného stíhania vo veci pre skutok kvalifikovaný ako

zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľ bol v tejto trestnej veci vypočutý ako svedok, ktorý v súlade so svojimi povinnosťami vyplývajúcimi z § 127 a nasl. Trestného poriadku k veci vypovedal, resp. sa podriaďoval nariadeným vyšetrovacím úkonom. Z uvedeného je zrejmé, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo voči sťažovateľovi vznesené žiadne obvinenie a taktiež nevystupoval v predmetnej veci ako poškodený, ale ako svedok, a teda (pozri body 8, 9, a 10) sa nachádzal v takom procesnom postavení v tomto konaní, v ktorom primárne nevystupoval na ochranu svojich práv, ale plnil zákonom uloženú povinnosť vypovedať ako svedok, resp. s možnosťou využitia aj práva nevypovedať. V dôsledku uvedeného ústavný súd odmietol sťažovateľom podanú sťažnosť v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

12. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva... Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania. Podľa § 50 zákona o ústavnom súde musí sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 obsahovať označenie..., (i) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,... (ii) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,... (iii) proti komu sťažnosť smeruje.

13. Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje aj na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde. Ústavný súd výslovne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa

sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Inými slovami, ústavný súd opakovane vyslovil, že návrh rozhodnutia (petit) musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy a § 56 v spojení s § 50 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu vo veci (II. ÚS 37/02, III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04). Text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011, IV. ÚS 481/2011).

14. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ v rámci svojej argumentácie poukázal na civilnoprávnu vec vedenú pred Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 38 P 167/2013, v rámci ktorej okresný súd svojím uznesením č. k. 38 P 167/2013-16 zo 7. augusta 2013 nariadil predbežné opatrenie, ktorým zakázal styk sťažovateľa s jeho maloletým synom [REDACTED]. Vzhľadom na to, že sťažovateľ v petite podanej sťažnosti nenapáda konanie vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 38 P 167/2013 vrátane citovaného rozhodnutia o predbežnom opatrení, nemohol sa ústavný súd zaoberať touto/uvedenou poručenskou vecou. Táto skutočnosť je dôvodom odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

15. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

16. Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde k rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudcu Milan Lalík.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2015